

3

KOČÁR ZVOLNA jel po písčité cestě mezi dávno pokosenými loukami. Zlátnoucí listí na stromech nezapřelo odcházející léto, krajina dýchala nostalgií dosud jen tušeného podzimu. Od Filipova odjezdu uplynul skoro měsíc.

Charlotta vyhlížela z okénka, ale krajinu ubíhající kolem kočáru sotva vnímala. Myšlenkami byla daleko odtud, u Filipa, který byl se svým oddílem zařazen do pluku generála Monteina a touto dobou zřejmě pochodoval vstříc pruské armádě. Poslední dopis od něho dostala včera a četla ho tolikrát, že už ho znala nazpaměť. Příliš se nelišil od těch předešlých; byly stejně stručné a plné optimismu. O vojenských záležitostech se příliš nezmiňoval, zajímaly ho jen novinky z Mornay a její zdravotní stav. Už včera mu odepsala a dnes Ludvík dopis odeslal. Neměla dohromady o čem psát, život na Mornay plynul poklidným tempem a ona sama žila v jakémsi vzduchoprázdnu ohraničeném vysokým těhotenstvím a Filipovými dopisy. Do společnosti už nechodila, v doprovodu paní Richertové navštěvovala jen nedělní mše v Saint Michel; kostelu v Sautet se od Raoulovy smrti důsledně vyhýbala.

„Měly bychom se vrátit,“ řekla paní Richertová a přetrhla tak nit Charlottiných vzpomínek na Filipa. „Je už spousta hodin a za chvíli se bude stmívat.“

Charlotta pohlédla na rudnoucí nebe. „Máte pravdu, vrátíme se.“

Zaklepala na stěnu kočáru. „Otočte, jedeme domů.“

„Tady se otočit nemůžu, madam,“ namítal kočí. „Cesta je příliš úzká, musím dojet až dolů na křižovatku.“

Paní Richertová se zamračila. „To je daleko, sjed'te na louku a otočte se přímo tady.“

„Madam, to opravdu nejde, jsou tu moc hluboké příkopy, kočár by se mohl převrátit.“

„Dobře, jed'te dolů na křižovatku,“ ukončila debatu Charlotta. „Ta chvíle zpoždění nám neublíží.“

Netušila, jak hluboce se mýlí.

Kočí popohnal koně a ti vyrazili klusem. Byli asi v polovině cesty ke křižovatce, když se za kočárem ozval dusot, drnčení kol a hlasité výkřiky. První je zaslechl kočí, a když se otočil, spatřil dvě otevřené kolesky, které spolu na úzké cestě závodily. V nich sedělo asi šest mladých lidí, synů a dcer z vysoké saintmichelské společnosti. Kolesky neřídili kočí, ale dva prostovlasí mladíci. Oba usilovně práskali bičem a pobízeli pádící spřežení k ještě rychlejší jízdě.

„Proboha,“ zamumlal Charlottin kočí zděšeně. „Vždyť se na té úzké cestě zabijí.“ Sám popohnal koně, aby těm mladým bláznům ujel, ale těžký zámecký kočár se nemohl lehkým vozíkům rovnat. Doháněly ho každým okamžikem.

Charlotta s paní Richertovou, poplašené nečekaným zrychlením, se vyklonily z okénka. „Okamžitě zpomalte!“ křičela paní Richertová. „Chcete snad paní hraběnce ublížit? Zbláznil jste se?“

„Já ne, madam, ale ti za námi asi ano.“

Obě ženy se ohlédly a spatřily rychle se přibližující kolesky.

„Můj bože,“ vydechla paní Richertová zděšeně, „vždyť do nás narazí.“